

Overhuslejenævnet for Ribe Amt.

Bilag 20.

Den 19. Juli 1920.

Under Henvisning til det høje Ministeriums Skrivelse af 22. f. M., i hvilken der begæres en Udtalelse fra Overnævnet med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Gyldigheden af Lov Nr. 598 af 31. Oktober f. A. om Fastsættelse af Husleje, der udløber den 1. Oktober d. A., bør søges forlænget, og eventuelt hvilke Ændringer Loven bør undergaa, tillader Overnævnet sig at udtale følgende:

Efter Overnævnets Mening bør Huslejelovens Gyldighed søges forlænget, idet de Forhold, der oprindeligt foranledigede, at Forslag til Lovgivning paa dette Omraade fremsattes, ikke findes undergaaede nogen saadan Forandring, at Loven kan antages uden Skade for de mindre bemidlede Samfundslags Interesser at kunne bortfalde.

Efter den seneste Revision af Huslejeloven findes dens Indhold dernæst saa fyldestgørende, at Overnævnet ikke kan anse Ændringer af væsentlig Betydning for paakrævede, men Overnævnet skal dog ikke undlade med Hensyn til denne Del af Forespørgslen at bemærke:

- 1) I Loven § 2, 9. Stk. i. f., bør Ordene „med Angivelse af“ til „jfr. § 12“ formentlig udgaa.
- 2) Det henstilles, hvorvidt der ikke maatte være Anledning til i de i Lovens § 4 under 7) og 8) nævnte Tilfælde at give Kommunalbestyrelserne en subsidiær Ret til at indanke Nævnenes Afgørelser for vedkommende Overnævn, forsaavidt disse gaar ud paa Meddelelse af Samtykke.
- 3) Overnævnet finder at maatte anbefale, at de i Lovens § 6 A, 1. Stk., nævnte Minimumssatser af henholdsvis 10 pCt. og 20 pCt. af Billighedshensyn overfor Ejeren forhøjes til henholdsvis 20 pCt. og — naar Vedligeholdelsen er bekostet af Ejeren — 40 pCt., og at Stykkets 2. Pkt. — der forekommer Overnævnet at være uklart eller irrationelt — udgaar. I denne Forbindelse bemærkes det iøvrigt, at det i Begyndelsen af den heromhandlede Bestemmelse angivne Udgangspunkt for Afgørelserne efter Sagens Natur ikke udenfor København og Købstæderne kan være synderlig brugbart i Praxis.
- 4) Som det fremgaar af flere af de af Overnævnet afsagte Kendelser, har Overnævnet vedblivende fundet sig berettiget til at gøre Anvendelse af Bestemmelsen i Lovens § 8 A, 2. Stk. 2. Pkt., uden ved sit Skøn over, hvorvidt en Opsigelse maatte siges at stemme med Billighed, at mene sig hæmmet af de i den følgende Del af §'en opregnede Tilfælde, i hvilke rimelig Opsigelsesgrund skal anses at foreligge, men Overnævnet har den Opfattelse, at flere af Huslejenævnene ikke har samme Forstaaelse af den citerede Bestemmelse, og det henstilles derfor, om det maatte findes muligt og hensigtsmæssigt at foretage en saadan Ændring i §'ens Redaktion, at enhver Tvivl i den heromhandlede Henseende er udelukket.
- 5) For at begrænse Omkostningerne ved Overnævnenes Møder burde der formentlig i Lovens § 12 E, 1. Stk. 3. Pkt. mellem Ordene „der“ og „giver“ indskydes Ordene „efter særlig Opfordring dertil“; det er nemlig hændet, at samtlige Nævnsmedlemmer har anset det „fornødent“, jfr. Lovens § 12 A, 5. Stk. 2. Pkt., at give personlig Møde ved Sagens Foretagelse.

F. Müller.

E. Jæger.

Hvissing.

J. Jensen.

S. P. Dyhr.

Til Indenrigsministeriet.